

**Miksi Helsingin nuoriso
pukeutuu valtaviin housuihin?**

**Miksi Olarissa ihaillaan
amerikkalaista jengiväkivaltaa?**

**Miksi soukkalainen poika
haluaisi olla musta?**

Vastaus on

hip hop

LAURA PEKONEN KUVAT JOUKO LEHTOLA

S

oukan korkeiden kivitalojen sokkelossa heidät tunnistaa kaukaa. Totisia poikia löysissä vaatteissa, hartiast rennosti kumarassa, kädet heiluvat matalalla. Maastopuvun housujen lahkeet lakaisevat suuria koristossuja, kassin hihna kulkee rinnan päältä.

He ovat tavallisia espoolaisia koululaisia ja näyttävät samalta kuin koko löysiin pukeutunut nuoriso. Mutta he ovat vakavissaan. ►

Liepo posse eli Lielahden pojat Tampereelta ovat tulleet Helsinkiin esiintymään. Edessä räppärit Skem eli Henri Kaprali ja Dream eli Petri Laurila, taustalla riimien tekijät MEK eli Mika Toivonen ja Jani-Mikael Kuusisto. Skemin kaulassa on Kristuksen kuva New Yorkista.

20-vuotias **Kimmo Salo** on joukon ajattelijä. Vaalea, raukeannäköinen poika, jonka silmät katsovat takaperin käännetyn lippalakin alta. Hän tietää, mitä edustaa.

"Mitä hip hop meille on? Se on elämäntapa. Mitä se tarkoittaa? Että pyrkii tekemään kaiken sen kautta."

"On tärkeää erottaa Suomen ja USA:n hip hop -kulttuurit toisistaan. Me ihannoimme sitä kulttuuria ja kopioimme sitä, mutta he elävät siinä", hän tekee selväksi. "Meillä on täällä ihan eri lähtökohdat kuin USA:n gheetoissa."

Näiden poikien lähtökohdat vaikuttavat hiukan uneliailla. He seisoskelevat Soukan ostarilla, vedettömän suihkulähteen reunalla. Muutamat lastenrattaat ratisevat hiljaa ohitse.

"Hip hop on mustien juurien tuomista esiin", Kimmo selittää hitaalla äänellä. "Siihen kuuluu yksilöllisyyden korostaminen, suvaitsevaisuus erilaisuutta kohtaan ja ylpeys siitä, mitä edustaa."

"Ja täällä Suomessa me keskiluokkaiset ja paremmin toimeentulevat kakarat yritämme saada siitä jotain irti", 19-vuotias **Sampo** lisää.

Kimmo ja Sampo eivät vastaa odotuksia. Eikö hiphoppari ole se, jota juhanuksen jälkeen etsittiin Helsingissä puukotuksesta? Hiphopparihan on se, joka roikottaa housujaan ja pyörii Assan jengissä. Hiphoppari on hakkaaja ja huumenuori.

Nykyisin hip hop nimittäin ymmärretään kaikiksi sellaisiksi, mitä vastaan se alun perin syntyi taistelemaan.

Yli kaksikymmentä vuotta sitten hip hop oli New Yorkin mustien ja latinoiden vastaveto valkoiselle vallalle. Se oli uutta mustaa ylpeyttä, keino selviytyä ghetosta hengissä. Turhautumista purettiin väkivallan sijasta voimakkaaseen tanssiin ja tummaan rap-musiikkiin.

Hip hop lähti pohjalta ja levisi vähitellen pintaan, Amerikan valkoisen nuorison keskuuteen. Rap-sanoitusten katuväkivalta tuli muutihokema niille, jotka eivät koskaan olleet joutuneet sen kanssa tekemisiin.

Helsinkiin ensimmäinen hip hop -aalto löi kymmenen vuotta sitten. Se toi tänne hip hopin pyhän kolmiyhteyden: rap-musiikin, break dancen ja graffitin. Sitten pioneerit kasvoivat aikuisiksi ja alakulttuuri puuroutui valtavirtaan. Toinen aalto kuori hiphopista pintavaahdot ja teki aatteesta juppikauden nuorisomuodin, joka näkyy yhä kaduilla.

Nyt Helsingissä kasvaa kolmas nuorisukuplvi, joka etsii hip hopin lähtökoh-

Soukan jengi lähiönsä ostarilla. Edessä kyykistyvät Kalle, Kimmo ja Kemppu, takana seisovat Ville, Daniel, Antti, Didier ja Ian. Keskellä poikia hymyilee Päivi.

tia: yksilöllisyyttä, suvaitsevaisuutta, rasisminvastaisuutta. He kutsuvat itseään real headeiksi eli aidoiksi päiksi. Ja he ovat tosissaan.

Myöhään iltapäivällä Soukan ostari on karun harmaa. Sen räjäjäisyydessä on jotain hienoa, vaikka soukkalaiset hiphopparit tietävät olevansa kaukana Etelä-Bronxin slumista. Eivätkä he yleensä hengaile Soukassa, vaan Helsingin keskustan klubeissa. Suurin osa heistä ei edes asu ostarin elementtitaloissa, vaan rivitaloissa ja vauriissa omakotitaloissa kauempana.

Pojat kutsuvat itseään Soukka posseksi eli Soukan jengiksi. Ystäväpiiri on omistautunut Yhdysvaltain itärannikon epäkaupalliselle rapille. He ihailevat aikaa, jona hip hop syntyi New Yorkissa – hienan ennen kuin he itse. Mutta he tietävät, että Suomessa kaikki on toisin.

"Gheetoissa on sota joka päivä. Se on niiden elämää ja kuolemaa", **Juha Kuisma** sanoo vakavana ja ristii kätensä. "Täällä me voidaan saada joltain känniläiseltä turpaan, mutta meillä kaikilla on hirveästi rahaa ja me voidaan aina luottaa sosiaaliturvaan. Meillä ei koskaan ole pelkoa kaiken menettämisestä."

Soukka ei ole ghetto, mutta siellä voi imitoida Etelä-Bronxin ghetosta noussutta yhteiskunnallista kapinaa.

"Hip hop ei ole vain yksi juttu, ja siksi me voimme elää siinä Suomessakin täysillä mukana", Kimmo Salo miettii. "Meidän ei tarvitse olla kuin Amerikan mustat, mutta me voimme ottaa heiltä ideoita ja pyrkiä muuttamaan jotain tässä yhteiskunnassa, jos joku nyt haluaa jotain ylipäänsä muuttaa."

Yksi muutettava asia on elämänsänsä. Suomalaisetkin voisivat ottaa kaiken vähän rennommin, Kimmo Salo sanoo.

"Alun perin hip hop oli positiivinen juttu, joka toi iloa ghettonuorison inhottavan negatiiviseen maailmaan. Että ei se mitään vaikka himassa on rankkaa, pistetään kamat pystyyn ja pidetään bailut."

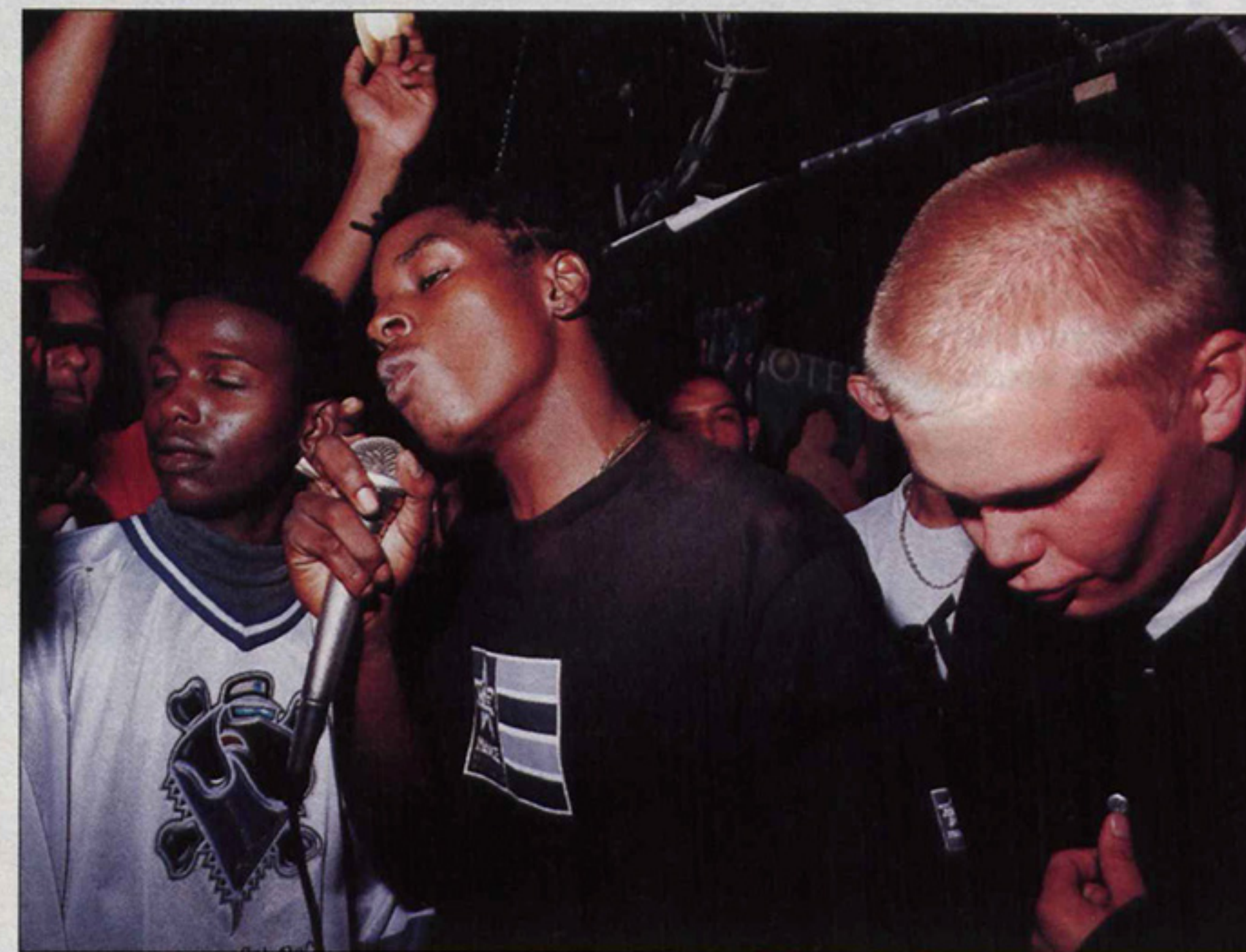
Helsingin asematunnelissa heitä ei voi olla huomaamatta. He ovat olleet täällä jo vuosia, liehuvalahkeiset, lippalakkipäiset pojat ja hupparitytöt, joiden housuihin mahtuisi ainakin kolme pientä jalkaa. He pukeutuvat ylisuuriin vaatteisiinsa jo ala-asteella eivätkä luovu niistä edes lukioiässä.

Vaateteollisuus on seurannut musiikkivideoita, ja viimeistään nyt kaikki tietävät: jos haluat olla pop, olet hip hop.

"Hiphoppari on sellainen... leveälahkeinen, lenkkaritossuinen, ja täällä asematunnelissa yleensä ulkomainen nuori", määrittelee paikalle sattuva järjestyspoliisi perjantai-iltana.

Päivi katsoo vierestä, kun Sampo miksa. Sampon rap-levyt on lajiteltu hyllyyn New Yorkin kaupunginosien mukaan.

Amerikkalainen skeittari Careem Campbell räppää Fat Mamassa Herra Helsingin herran, Jukka Salmen kanssa.

Alue 21 eli Kuitinmäen ostari, jossa ilta on Olarin pojille kostea ja pitkä.

Juuri sellaisia hiphoppareita istuskelee asematunnelin uloskäynnin portailla. Heillä on löysät merkkivaatteet, liian suuret koristossut, kaulallaan kullatut ketjut ja kasvoillaan kova ilme.

Soukka posse ja muut vanhemmat hiphopparit pitäisivät tätä näkyä surullisena, sillä heidän mielestään Assan *gangsta-wannabeet* (muka-gangsterit) ovat ymmärtäneet hip hopin väärin. Assan nuoret matkivat USA:n kovia gangstaräppäreitä, jotka riimittelevät gheton raakuudesta, aseiden ostamisesta ja poliisin ampumisesta. Keskustan jengien takia kaikki hiphopparit Suomessa ovat syyttä saaneet rikollisen maineen.

Mutta vihkiytymättömän pitää olla tarkkana. Keskustassa näkee hoppelaiden lisäksi skeittajia, jotka pukeutuvat samankaltaisiin vaatteisiin. Kahdella nuoris-

Hip hop on mustien juurien tuomista esiin

kulttuurilla on kuitenkin aivan eri lähtökohdat: Hip hop syntyi New Yorkin mustissa slummeissa, skeittaus Kaliforniassa valkoisten surfareitten keskuudessa. Hip hop nousi rap-musiikista, skeittareiden tunnusävel on pitkään ollut punk.

Erot hoppelaiden ja skeittajien vaateuksissa ovat hienoisia. Molemmilla housujen haarat roikkuvat polvissa, mutta hoppelaiden housut ovat vielä muutamaa kokoa avarammat, ja niissä on vielä suurempia taskuja.

Nuorisokulttuurien erottamista vaikeuttaa sekin, että rap-musiikki ja hip hop -tyyli ovat parin viime vuoden aikana tulleet muotiin Helsingin skeittareiden keskuudessa. Skeittarit käyttävät jo hoppelaiden valtavia koristossujakin.

"Tietty symbolit kertovat, mitä sä ajattele ja miten poikkeat muista", täsmentää ▶

Tyylihän on breikissä kaikki kaikessa

soukkalainen Juha Kuisma vihreässä armeijaliivissään. "Vaatteet ovat siistejä siksi, että ne irrotetaan siitä yhteydestä, jossa ne on myyty. Kun mä pidän armeijaliiviä kadulla, ei sillä ole enää mitään tekemistä militarismien kanssa, vaan se edustaa sodan pelkoa ja aggressiota. Mutta jos joku keksisi "hip hop armyliivin" ja pistäisi mainoksen Stokkalle, että meiltä kaksysiysi, mä en todellakaan ostaisi. Jäljessä juoksijat kyllä pistäisi sen päälle."

Poikkuvaryhtisiä poikia kulkee si-
sään pienestä ovesta Urho Kek-
osen kadulla. Siitä pääsee
pieneen valkoiseen huonee-
seen, jossa on sinivihreä soh-
va, pöytä ja ikkuna. Pöytäle-
vy on viritetty tyhjiille tynnyreille, jotka on
koristeltu tägeillä eli nimikirjoituksilla.
Levyhylyjä on muutama: räppiä, soulia,
funkkia. Kulmassa faksi pukkaa amerikkalaisten
tukkujen listaa viikon uusista le-
vyjulkaisuista.

The Funkiest ei koskaan ole tyhjä. Levykaupan
pikkuruusessa huoneessa pyö-
rivät Helsingin totisimmat hip hopin har-
rastajat. He ovat parikymppisiä poikia,
jotka repivät rapista kaiken, minkä irti
saavat: seuraavat lehtien ja internetin vä-
lityksellä, mitä Yhdysvaltojen musiikki-
piireissä tapahtuu, ja tilaavat uusimmat
levyt suoraan sieltä.

Fanaattisia musiikintekijöitä on vain
parikymmentä. He ovat dj:tä eli soittavat
levyjä tai mc:tä (master of ceremony) eli
räppäivät itse mikrofoniiin. Jokaista uutta
mix tapea eli dj:n raplevyistä miksaamaa
kasettia odotetaan kiihkeästi ja levitetään
Funkiestin kautta parinkymmen kappale-
hintaan.

Osa pojista keskittyy sanoituksiin. Suo-
malainen rap ei ole poliittista, eivätkä ko-
vat huumeetkaan kuulu asiaan. Pojat räp-
päävät omasta elämästään: kaljasta, nai-
sista, bailaamisesta. Tänä vuonna vain
tamperelaiselta Nueralta on ilmestynyt
suomalainen rap-cd-levy. Sen kannessa
lukee pienellä *Liepo*, joka tarkoittaa Lie-
po possea, Tampereen Lielahden hip hop
-jengiä. Sitä helsinkiläiset pitävät ainoana
vakavana ulkopaikkakuntalaisryhmänä.

Funkiestin pojat vetävät tiukan rajan
kaupallisen massarapin ja aidon under-
ground-rapin välille. He vierastavat uusia
trendikkäitä keskustan baareja, jotka mai-
nostavat itseään hip hop -klubeina, mutta
erehtyvät soittamaan muuttakin musiikkia.
Sen sijaan he kerääntyvät joka keskiviik-
koilta Helsingin "ainoan oikeaan hip hop
-klubiin".

Ilma on tiheää Kaisaniemenkadun
Fat Mamassa keskiviikkoyönä.
Tämä on Helsinki, jota ei ole tot-
tunut näkemään. Nuori Helsinki,
jossa tumma ja valkoinen pinta se-
koittuvat. Paksu, voimakas mu-
siikki lyö lantion alas, hidas liike käm-
menet yhteen. Tanssilattia on poikien, jot-
ka heiluvat silmät kiinni basson tahtiin,
löysät housut vyöllä lantiolle kiinnitetty-
nä.

Juuri nyt lattialla ovat breikkarit, jotka
tanssivat tiheän ihmismuurin keskellä.
Katsetta nopeammin, käsiensä varassa
pyörii Jay, 26-vuotias Jukka Harju. Ikää
on karttunut, mutta notkeus on tallella.

Kymmenisen vuotta sitten Jay oli ystä-
vineen helsinkiläisen hip hopin pioneere-
ja, jotka harrastivat sekä breikkausta, rap-
pia että graffiteja. Silloin 14-vuotias Jay
treenasi amerikkalaisen Charles Salterin
tunneilla ja kuului breikkiryhmään *Fan-
tastic Rockers*.

Jayn äänessä on nostalgiaa, kun hän ku-
vailee, miten breikkarin tunnisti silloin le-
veänauhaisista Adidaksen tossuista ja
Adidaksen breikkarirotsista. Farkuissa oli
suorat lahkeet, jotka lepäsivät tennareiden
päällä. Kenkiä viriteltiin eniten: tennarei-
den sisään saatettiin asettaa jääkiekko ja
kumia lämmittää hiustenkuivaimella, jot-
ta kärki venyisi pallomaiseksi. Tyylihän
oli breikissä kaikki kaikessa.

Jaylle ja hänen kavereilleen rajapyykki
olivat vuoden 1987 legendaariset hip hop
-jamit Lepakossa, sillä niihin loppui un-
derground-vaihe. Äkkiä graffitimaalauk-
sesta tuli suurta huutoa, eikä kulunut
enää kauaa, kun rap valtasi Music Tele-
visionin ja katumuodin.

Nyt, kymmenen vuotta myöhemmin,
Jay pukeutuu tavallisiin vaatteisiin ja
opiskelee tietojenkäsittelyä ATK-insti-
tuutissa. "En mä enää aktiivisesti breik-
kaa, mutta joskus, kun näen vanhoja ka-
vereita, saatan innostua heittäen jotain ku-
vio", hän sanoo hymyillen. "Muotia mä

Breikkari Jay antaa Fat Maman lattialla
näytön vanhoista hyvistä ajoista.

Kuitinmäen ostari tunnetaan myös nimellä ”Alue 21”

Kimmo Salossa on tyyliä.

tassa ja lähiöissä on ollut vakavia rotuka-
hakoita.

”Tapellessaan Steissin nuoret tappele-
vat yksinäisyyttä vastaan, sillä he ovat
suomalaisessa maailmassa ulkopuolisia.
Minä olin samassa tilanteessa, kunnes
löysin musiikin”, Husni hymyilee, mutta
hänen äänensä on kiihkeä.

Veljekset uskovat, että rap-musiikki on
tuonut erivärisiä suomalaisia lähemmäs
toisiaan.

”Hip hop on keino lopettaa rasismi”,
Moe sanoo. ”Se on elämäntapa ja ajatte-
lutapa, valmius kätellä muita kulttuureja.
Sillä mitä olisi Suomen hip hop ilman
mustaa miestä?”

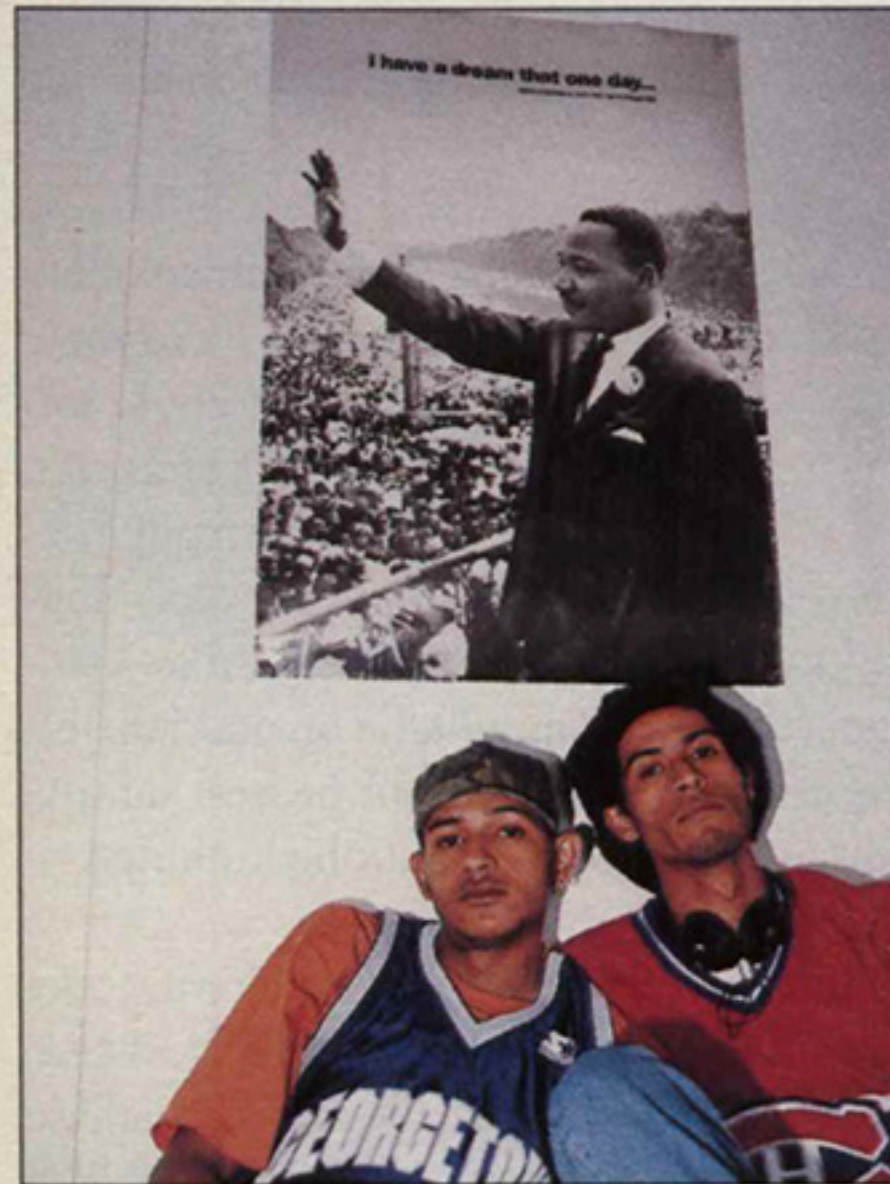
Moe katsoo veljensä tummiin silmiin.
Tämä naurahtaa vastatessaan: ”Ja mitä il-
man valkoista miestä?”

Läällä hekin ovat, soukka-
laiset valkoiset miehet,
Kimmo Salo heistä ensim-
mäisenä tanssilattialla. Sil-
mät kiinni hän tekee no-
peita syöksyjä kohti lat-
tiaa, jammaa hitaasti polvet notkolla.
Tanssilattian laidoilla istuskelee ryhmissä
mustia suomalaispoikia.

”Suomessa hip hopia vaivaa juuri se,
että afroamerikkalaisia pidetään nyt vii-
leinä hemmoina, kun taas pakolaiseen
suhtaudutaan yhä että riistäjäkusipäärais-
kaaja”, sanoo Kimmo laiskalla, venyväl-
lä äänellään. ”Se on sitä jenkkikulttuurin
jännointia, kun taas afrikkalaiset ja glo-
baalit ilmiöt on muka pelkkää paskaa. Sil-
loin hip hop otetaan irti perustastaan, kos-
ka se ponnistaa juuri afrikkalaisuudesta.”

”Mutta ei voi sanoa, että mustilla olisi
hip hopiin enemmän oikeutta, sillä kaik-
kien pitäisi olla siinä tasa-arvoisia. Kellä
tahansa on oikeus yrittää, kunhan tekee
sen nöyrästi ja omista lähtökohdistaan”, ▶

**Olarin gangstat notkuvat
Kuitinmäen ostarilla.**

Veljekset Husni ja Moe sekä Martin Luther King, jolla oli unelma.

en enää seuraa, mutta olen mä ikuisesti
hiphoppari. Loppujen lopuksi.”

Breikkaajien takana Fat Maman
tanssilattian laidalla seisoo
tumma ja totinen Moe,
jonka silmät kulkevat
yleisömuurissa. Hän tun-
tee heidät kaikki, sillä hän
on seurannut heidän kasvamistaan kes-
kustassa pyörivistä pikkupennuista nuor-
riksi aikuisiksi. Hänellä on 26-vuotiaaksi
viisas, paljon nähnyt katse.

Moe alkoi pyörittää Fat Maman hip hop
-klubia helmikuussa dj B-Funkin ja vel-
jensä **Husnin** kanssa. Veljekset kasvoivat
Marokossa, jossa jengit ja katutappelut
olivat arkipäivää. Musiikki ja tanssi an-
toivat muuta tekemistä, tai kuten Moe sa-
noo suoraan: mahdollisuuden selvitä hen-
gissä.

Kun Moe tuli Suomeen vuosikymme-
nen alussa, suomalainen hip hop oli vielä
valkoista. Rasismista hän ei halua puhua,
mutta sanoo, että pitkään oli vaikeaa saa-
da valkoisia ja mustia saman katon alle.

Nyt Helsingissä kasvaa ensimmäinen
sukupolvi, joka on tottunut toisiin rotuihin
tarhassa, koulussa, diskossa. Silti keskus-

Hip hopissa tytöt ovat sivuosassa

huomauttaa Sampo ja painaa päänsä alas. Fat Maman kaiuttimet ovat vaienneet, mutta jatkot ovat Soukassa.

"Hip hop on mustien juttu, johon mä olen samastunut totaalisesti", Kimmo sanoo varmana.

"Pienenä halusin itse olla musta, mutta nyt mä voin olla oma itseni ja edustaa hip hopia tällä mun valkoisella itselläni."

Kuuma ilma lämmittää betonilaattoja Kuitinmäen ostoskeskuksen sisäpihalla. Täällä on jengin hyvä istua, rivissä ja kasassa lämmintä iltaa.

Pussikalja imeytyy nopeasti nuoriin miehiin, nousuhumala nostaa volyymin ja kännykät soivat. Muutaman kymmenen metrin päässä, lähiöbaarin karsinan toisella puolella, vetävät viinaa vanhemmat miehet. Heistä näkee, että matka on ollut raskas.

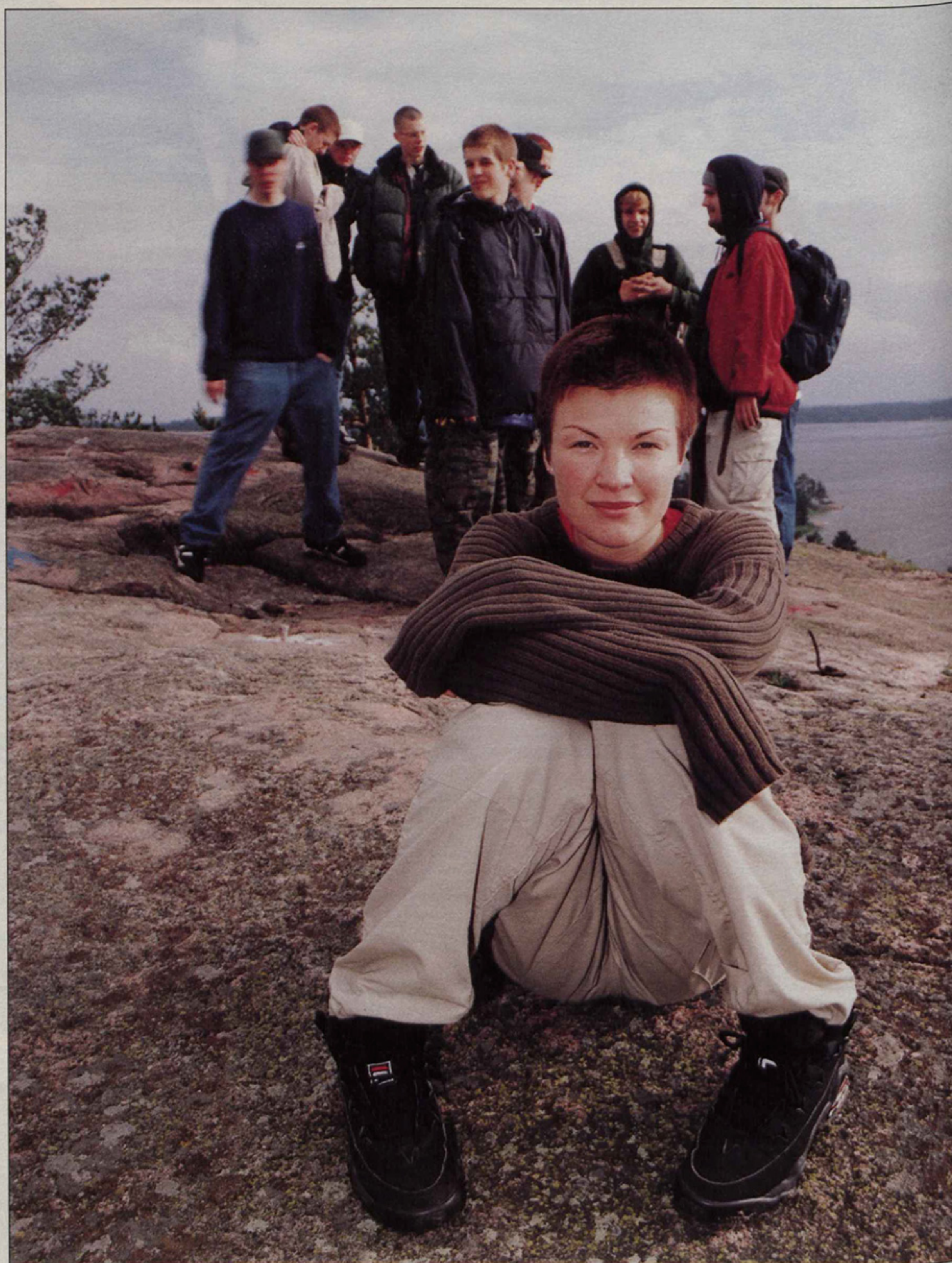
Jos Soukka on Suomen hip hopin New York, olemme nyt Los Angelesissa. Amerikassa kaupunkien välimatka on noin 4 500 kilometriä, mutta Olarista Soukkaan on vain viisi kilometriä. Silti kahden espoolaislähiön hip hop -jengit ovat omistautuneet kumpikin oman rannikkonsa rap-musiikille ja ajattelutavalle.

Kuitinmäen ostari on Olari posen koptiha, "Alue 21" Espoon postikoodin 02210 mukaan. "Olari on ainoa oikea lähiö Espoossa, tunnetaan myös sadan grafitin kaupunkina", pojat naureskelevat ohuen tupakkapilven keskeltä. "Eikä me olla jengi, vaan me ollaan lähiö. Ne jotka kasvaa täällä, kerääntyvät tähän. Me synnyttään täällä ja me kuollaan täällä."

Uusia kaljoja korkataan, mutta vielä ei pussinpohja näy. "Täällä sanonta kuuluu: parempi överit kuin vajarit!"

He ovat noin 17–20-vuotiaita poikia, lukiolaisia, ammattikoululaisia ja työttömiä, kaikki samalta alueelta. Teetettyjen T-paitojenkin rinnoissa lukee *Olari*. Se on melkein kuin huonomaineinen *Compton*; täällä kuunnellaan vain Länsirannikon gangstarapia, jonka lyriikoissa on "siistei tappojuttui".

"Kellään ei oo massii ja me ollaan hirveen rikollisii. Ei tää ihan aitoo gangsta-

meininkiä oo, koska hyvin harvalla on aseita. Täällä vaan vedetään lättyn."

Mikko Rantamäki eli Ranttu on juuri palannut omiensa pariin gangstarapin koptesästä. Hän oli Kaliforniassa lomalla, täydentämässä levykokoelmaansa.

"Siel oli sellasta... skitsomman näköstä porukkaa." Ranttu silmiä ei näy mustien lasien takaa. "Ainoa arvostettava asia jengimeinigiissä on se, että ne puolustaa toisiaan. Se on se ainoa juttu täälläkin. Jos hakkaa jonkun meistä, saa koko jengin peräänsä."

"Just niin. Harva tajuu tätä ostari-meininkiä", pojat sanovat. "Me ollaan kasvettu yhteen ja me pidetään yhtä."

Ostarin puhelinkopeissa pirisevät yle-

söpuhelimet, sillä täältä kaverit varmasti tavoittaa. Poliisiauto ajaa välillä ohi. Kahdeksalta tulee lähtö, ja pojat ovat tottuneet siihen.

Tänään mennään kotibailuihin, sillä joku täyttää 18. Sitä ennen kurvataan autolla Olari sightseeing muutaman hienoimman grafitin kautta, jotka pojat ovat tehneet nuorina. Enää kukaan ei jaksa maalata.

"Olari oli ennen hienoa aluetta, mutta nyt täällä on paljon skämäsempää kuin aikaisemmin", **Timppa** selittää. "Rähjäisyys on sumeen asiallista. Viimeksi kytty kysy multa papereita ja sano, että tähän ois paras tottua, jos täällä kerran pyörii."

"Ei tää Jenkkeihin verrattuna mitään

Päivi ja Soukka posse Kasavuoren kallion laella.

rankkaa meininkiä ole, mutta Suomen mittakaavassa tää on musta rankkaa."

Syntymäpäiväsankarin koti Olarin kerrostaloalueella on sisustettu kauniisti. Äiti on kattanut keittiön pöydälle mansikkakakun ja karpaloboolia ja luvannut pysyä poissa yhteentoista asti. Kengät jätetään eteiseen, vain parvekkeella saa tupakoida.

Sankarin huoneessa soi gangstarap, ja viereisessä katsotaan urheilua. Seinät on tapetoitu räppärijulisteilla ja tähänastiset syytteet taltioitu siististi muovikansion väliin. Näpistelyä, töhrimistä.

"Vain yksi homma kusee", hän sanoo tarjotessaan kaljaa. "Meillä ei oikeen oo muijia täs jengissä. Kyllähän ne tonne ostarille tulee, mut viikossa ne kyllästyy tähän menoon. Et se on ongelma."

Soukka posse on kiivennyt Kasavuoren kalliolle, josta on huima pudotus Espoonlahdelle. Huipulta aukeaa suomalainen maisema Kirkkonummen metsiin ja Espoon saaristoon.

Mereltä puhaltava tuuli saa poikien paidat lepattamaan kuin lakanat.

Joukosta on poissa vain Sampo, sillä hän on jäänyt kotiinsa miksaamaan. Mutta kallion laella istuu hänen tyttöystävänsä **Päivi Lepomaa**, Soukka posen ainoa nainen. Hän on jo sopeutunut siihen, että hip hopissa tytöt ovat sivuosassa.

"Kun me tavattiin, Sampo sanoi, että levyt tulee eka. Mä ajattelin että joo joo, mä kyllä hurmaan sen, mutta sit mä tajusin et niin se on", Päivi sanoo. "Jätkä ei aja partaa, ei muista syödä, miksaavaan ja kuuntelee levyjä. Ne on sille kaikki kaikessa."

Mutta hankkään ei marmata aivan tosisaan, sillä hän on selvästi oman elämänsä sankarit. Häneen sopisi se, mitä Sampo kerran sanoi naisräppäreistä: vaikka miehet tekevät paljon seksistisiä lyriikoita, naisräppäreillä on oma näkökulmansa,

jonka he tuovat esille aivan yhtä suorapuheisesti kuin miehet.

Vaikka soukkalaisilla on hiphoppareiden löysät vaatteet ja asiaan kuuluva, rento kävelytyyli, he näyttävät sopivan tänne, graniittiselle kalliolle mätymetsän keskelle. Heille Amerikka ei enää ole esikuva vauraudesta vaan esikuva kurjuudesta, jota on yritetty muuttaa alhaalta-päin. Rap tulee kaduilta, ja siinä on anarkiaa, jota ei pystytä kontrolloimaan.

"Mitä rokki antoi nuorille joskus? Seksiä, huumeita, rokkia... se on ihan sama juttu", Kimmo ironisoi. "Me halutaan olla erilaisia tässä yhteiskunnassa ja tuoda itseämme esiin."

Vielä nyt Kimmo ja Sampo suorittavat siviilipalvelustaan, Juha käy armeijaa ja Päivi iltalukiota. Myöhemmin Kimmo haluaisi ehkä kehitysaputyöhön, jotta hän pääsisi maailmalle, kauemmas kuin Kasavuoren kalliolta näkee. Mutta se kaikki on tulevaisuudessa.

"Tässä jutussa me pystytään oleen tosi lähekkäin, vaikkei me koko ajan puhutaisikaan syvällisiä. Ollaanhan me nuoria, eikä nuoria nyt koko ajan kiinnosta puhua jotain maailmaa syvällisempää", Kimmo sanoo hiljaa. "Mutta me välitetään toisistamme. Mikään ei oo niin aitoo."

Kallion korkeimmalla kohdalla on kaikkein tuulisinta. Pojat istuvat kasassa, takkien huput pullistelevat. ■

Lesse Rantanen

HONDA

First man, then machine.